

กรณีศึกษา ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรีโรงพยาบาลกลาง

1. ข้อมูลเบื้องต้น

หน่วยที่รับแจ้ง	ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรี
วันที่รับแจ้ง	27 สิงหาคม 2551
ผู้เสียหาย	เด็กหญิง ชี (นามสมมุติ) อายุ 14 ปี
ภูมิลำเนา	จังหวัด นนทบุรี
มูลเหตุที่ถูกละเมิด	ถูกล่วงละเมิดทางเพศ

2. ลักษณะทั่วไปของผู้รับบริการ

เด็กหญิงไทย อายุ 14 ปี ผิวสีเข้ม ผมสั้น ค่อนข้างเงียบ

3. ประวัติครอบครัว

บิดาแยกทางกับมารดา ตั้งแต่เด็กหญิงชีอายุ 2 ขวบ มารดาแต่งงานใหม่ เด็กหญิงชีเป็นลูกคนเดียว มารดาไม่ได้ประกอบอาชีพใด ๆ

4. สรุปลักษณะเหตุการณ์ที่ถูกล่วงละเมิด

วันที่ 27 สิงหาคม 2551 นักสังคมสงเคราะห์ประจำศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรี ได้รับแจ้งจากพยาบาลห้องอุบัติเหตุฉุกเฉินว่ามารดาพาเด็กหญิงชีมาตรวจร่างกายด้วยสาเหตุถูกล่วงละเมิดทางเพศ ยังไม่มีการแจ้งความและไม่พร้อมจะกลับบ้าน ซึ่งให้เหตุผลว่าถูกกลุ่มผู้กระทำข่มขู่ไว้ว่า ถ้ามีการแจ้งความจะตามมาทำร้ายร่างกาย

มารดาได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2551 ว่ามีเพื่อนชื่อเด็กหญิงบี มาตีสนิทกับเด็กหญิงชี ชักชวนเด็กหญิงชีไปเที่ยวที่ห้างเมเจอร์ปาร์คเกร็ด ซึ่งมารดาก็ไปด้วย ระหว่างที่รอเด็กหญิงบี มารดาก็เข้าห้องน้ำ เด็กหญิงบีก็โทรศัพท์มาหาเด็กหญิงชีให้ออกไปพบที่ด้านหลังห้างเมเจอร์

เด็กหญิงชีเล่าต่อว่า เมื่อไปถึงด้านหลังห้างเมเจอร์ มีกลุ่มผู้กระทำ 3 คนเดินถือมิดเข้ามาจี้นและถามว่าชื่ออะไรไหม แล้วก็ใช้มีดจี้ให้เด็กหญิงชีขึ้นรถมอเตอร์ไซด์

เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ พบว่ามีกลุ่มผู้ชายอยู่ประมาณ 8 คน และมีเด็กหญิงบีอยู่ในกลุ่มผู้กระทำนั้นด้วย โดยที่เด็กหญิงบีก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกับเด็กหญิงชีแถมมองหน้าแล้วเดินหนีเข้าไปในห้อง

หลังจากนั้นมีชายผู้กระทำคนหนึ่งเดินเข้ามาหาพร้อมใช้มีดจี้บังคับให้เด็กหญิงชีเข้าไปในห้อง และขู่บังคับพยายามจะมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหญิงชี เด็กหญิงชีได้พยายามขัดขืน แต่ผู้กระทำได้ใช้มีดขู่และชกที่ท้อง เด็กหญิงชีจึงไม่มีแรงต่อสู้จึงถูกข่มขืน หลังจากนั้นก็ปล่อยเด็กหญิงชีออกมาโดยขู่ว่าห้ามบอกใครห้ามแจ้งตำรวจ ไม่อย่างนั้นจะตามมาฆ่า และขับรถมอเตอร์ไซด์มาส่งที่ห้างเมเจอร์จุดเดิม

มารดาได้เล่าต่ออีกว่าได้พยายามโทรศัพท์ติดตามเด็กหญิงซี แต่กลุ่มผู้กระทำได้หลอกล่อตนให้
ออกไปตามหาที่ต่าง ๆ ก็ไม่พบจนกระทั่งผู้กระทำพาเด็กหญิงซีมาส่งตนจึงมารอรับ ผู้กระทำยังข่มขู่ว่าถ้า
แจ้งตำรวจจะตามฆ่า ถ้ารู้ว่าแจ้งความจะตามทั้งที่บ้านและโรงเรียน

เมื่อกลับมาถึงบ้านเด็กหญิงซียังไม่ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้มารดาฟัง เพียงแต่รีบเข้าห้องและ
กรีดร้องให้อยู่คนเดียว มารดาจึงเข้าไปปลอบโยน จนสงบและหลับไป มารดาจึงนำกางเกงในมาตรวจดูก็
พบว่ามีความผิดปกติจึงพยายามสอบถามเด็กหญิงซีจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง

ตั้งแต่เกิดเหตุก็จะมีโทรศัพท์มาข่มขู่เด็กหญิงซีและมารดาตลอดเวลา ทำให้ไม่กล้าออกไปไหน
มารดาเด็กหญิงซีเล่าต่ออีกว่าอาจารย์ประจำชั้นที่ดูแลเด็กหญิงบี โทรศัพท์มาบอกให้ตนกับลูกเข้าไปใกล้
เกลี้ยปัญหาที่โรงเรียน เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นทำให้โรงเรียนเสียชื่อเสียง และผู้ปกครองของเด็กหญิงบีมาแจ้ง
ว่าไม่ได้พาเด็กหญิงซีไปไหนเด็กหญิงซีไปเองและชวนเด็กหญิงบีไปด้วย อาจารย์ประจำชั้นแจ้งอีกว่าถ้า
เหตุการณ์ยังเป็นแบบนี้เด็กหญิงซีอาจต้องย้ายโรงเรียนกลางเทอม

28 สิงหาคม 2551

มารดาโทรศัพท์มาเล่าว่าเด็กหญิงบี มีคลิปวิดีโอที่กลุ่มผู้กระทำแอบบันทึกไว้มาเผยแพร่ให้เพื่อน
ๆ ที่โรงเรียนดู มารดามีความวิตกกังวลอย่างมาก เพราะเด็กหญิงซีไม่กล้าไปโรงเรียน และไม่กล้าออก
นอกบ้าน

27 กันยายน 2551

มารดาเด็กหญิงซีเล่าว่ามีหมายเลขโทรศัพท์โทรมาหาบ่อย ๆ แต่ไม่ใช่ของกลุ่มผู้กระทำ แต่เป็น
ของเด็กหญิงดี มารดาจึงสอบถามประวัติกับอาจารย์ที่โรงเรียน อาจารย์แจ้งว่าเป็นเพื่อนของเด็กหญิงบี
และรู้จักกลุ่มผู้กระทำมานาน แต่ไม่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อาจารย์จึงขอชมการ์ด คลิปวิดีโอ
ดังกล่าวมาให้มารดาเด็กหญิงซี เพื่อเป็นหลักฐานให้กับตำรวจ

หลังจากนั้นฝ่ายเด็กหญิงบีและเด็กหญิงดี โทรศัพท์มาขอตกลงยอมชดเชยค่าเสียหายให้จำนวน
300,000 บาท แต่ต้องไม่ดำเนินคดีต่อ

มารดาจึงเข้าปรึกษาตำรวจ ซึ่งตำรวจแจ้งว่าก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของตนเพราะเป็นผู้เสียหาย
ส่วนเรื่องชมการ์ดนั้นไม่เกี่ยวกับตำรวจแล้วเพราะคดีส่งถึงชั้นอัยการแล้ว

ส่วนผู้กระทำจับกุมได้แล้ว 3 คน หลบหนีระหว่างการจับกุม 1 คน เหลือ 2 คน ปัจจุบันอยู่ที่สถาน
พินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน เนื่องจากอายุยังไม่ถึง 18 ปี

5 มกราคม 2552

นักสังคมสงเคราะห์ได้โทรประสานตำรวจ ส.ภ.อ ปากเกร็ด นนทบุรี เพื่อสอบถามความคืบหน้า
ตำรวจเจ้าของคดีแจ้งว่าคดีอยู่ที่ชั้นอัยการ และทางอัยการให้สอบสวนเพิ่มเติมเรื่องอาวุธ แต่ตอนนี้ยังไม่
สามารถติดต่อเด็กหญิงซีและมารดาได้ จึงออกหมายเรียกไปที่ภูมิลำเนารอการติดต่อกลับ

5 การวิเคราะห์ปัญหา

1. เด็กหญิงถูกล่วงละเมิดจากคนแปลกหน้า
2. เด็กไม่พร้อมจะให้ข้อมูล ก่อนข้างเจียบ
3. เด็กได้รับผลกระทบทางจิตใจ จากสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน

6. การให้ความช่วยเหลือ

1. การหาข้อเท็จจริงและติดตามอย่างต่อเนื่อง
2. นำเข้าประชุม case conference วันที่ 29 สิงหาคม 2551 ที่โรงพยาบาลตากสิน
3. ประสานงานเรื่องคดี กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส.ภ.อ ปากเกร็ด นนทบุรี นักกฎหมายมูลนิธิพิทักษ์สิทธิเด็ก และนักจิตวิทยา
4. ให้คำปรึกษาแนะนำเรื่องการแจ้งความดำเนินคดี และ Support จิตใจเด็กหญิงซีและมารดา

7. ปัญหาและอุปสรรค

1. เบื้องต้นมารดาและเด็กไม่กล้าแจ้งความดำเนินคดีเนื่องจากถูกผู้กระทำข่มขู่
2. การติดตามมารดาและเด็ก เพราะมีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ในการติดต่อเป็นประจำ

เรียบเรียงโดย

นางสาวธัญนิษฐ์ ต้นสุข

นักสังคมสงเคราะห์ประจำศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรี

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ นางลิ (นามสมมุติ)

อายุ 94 ปี เกิด 2457

บิดา นายเป่า เสียดชีวิต

มารดา นางชู เสียดชีวิต

สามีเสียดชีวิตแล้ว

ลูกชาย นายกกจจ แซ่จิ้ง อายุประมาณ 60 ปี

ที่อยู่ปัจจุบัน 168 ถนน จักรพรรดิพงษ์ แขวงวัดโสมมณีส เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ 02-2819960

ประวัติการเจ็บป่วย

ผู้ป่วยให้ข้อมูลพูดคุยได้รู้เรื่อง มีอาการหูตึงเวลาคุยต้องตะโกน ครั้งที่ 1 วันที่ 11 สิงหาคม 2551 ผู้ป่วยมาโรงพยาบาลกลางและแจ้งว่าถูกลูกเขยทำร้ายร่างกาย และครั้งที่ 2 วันที่ 20 สิงหาคม 2551 ผู้ป่วยมาโรงพยาบาลอีกครั้งและแจ้งว่าถูกลูกเขยใช้กำปั้นทุบที่ศีรษะ ไม่พบบาดแผล ผู้ป่วยรู้สึกมีแรง จึงให้เพื่อนบ้านคุณอรวรรณ ไครงเซ็น พาส่งโรงพยาบาล ตรวจสอบสิทธิพบสิทธิบัตรทอง โรงพยาบาลหัวเฉียว ผู้ป่วยเคยพบนักสังคมสงเคราะห์หลายครั้งด้วยปัญหา เรื่องค่ารักษาพยาบาลเนื่องจากไม่ไปใช้สิทธิบัตรตามสิทธิของตนเอง และทุกครั้งที่มาโรงพยาบาล ผู้ป่วยจะมาคนเดียว มารักษาด้วยโรคของผู้สูงอายุทั่ว ๆ ไป

ประวัติผู้ป่วยและครอบครัว

ปัจจุบันผู้ป่วยพักอาศัยกับครอบครัว มีทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วย บุตรเขย , หลานสาว 1 คน , หลาน 1 คน ส่วนลูกสาวผู้ป่วยเสียดชีวิตนานแล้ว หลานสาวมีอาชีพ ชักรีดเสื้อผ้า ผู้ป่วยและบุตรเขยได้รับเบี้ยยังชีพ คนละ 500 บาท/เดือน จากสำนักงานเขต

สภาพที่อยู่อาศัยเป็นบ้านไม้ 2 ชั้น สภาพเก่าทรุดโทรม ชั้นบนมี 2 ห้อง ชั้นล่างเป็นห้องโถงโล่ง ผู้ป่วยอาศัยอยู่ชั้นล่าง บางครั้งหลานสาว/หลานเขย จะปิดประตูไม่ให้เข้าไปนอนในบ้าน ผู้ป่วยมีหลานสาว 2 คน ไป

ๆ มาระหว่างบ้านและบางบัวทอง อีกคน ชื่อ ตุ่ม มีบ้านอยู่บางบัวทอง เป็นผู้ดูแลผู้ป่วย จะเข้ามาอาทิตย์ละ 1 ครั้ง เพื่อดูแลผู้ป่วย อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ เป็นต้น เคยที่จะรับผู้ป่วยไปอยู่ด้วยแต่ถ้ารับไปจะไม่มีคนดูแล เพราะต้องค้าขาย จึงให้ผู้ป่วยอยู่ที่เดิม(อยู่กับพ่อ + น้อง)

ปัญหาที่พบ

1. ผู้ป่วยถูกทำร้ายจากคนในครอบครัว
2. ผู้ป่วยขาดการดูแลเอาใจใส่ที่เหมาะสมจากคนในครอบครัว
3. ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว
4. ผู้ป่วยไม่ไปใช้สิทธิบัตรทองตามสถานพยาบาลที่ตนเองมีสิทธิ

แนวทางการให้ความช่วยเหลือ

1. หาข้อมูลเพิ่มเติมจากคนในชุมชน
2. ประสานสำนักงานเขตป้อมปราบฯ ลงเยี่ยมบ้านแจ้งว่า ผู้ป่วยรายนี้กำลังดำเนินการส่งเข้าบ้านพักคนชราบ้านบางแค กำลังอยู่ระหว่างดำเนินการ ซึ่งสถานสงเคราะห์ตอบรับผู้ป่วยแล้ว รอเอกสารจากทางโรงพยาบาล และประวัติ ก็สามารถส่งผู้ป่วยเข้าสถานสงเคราะห์ได้เลย
3. ประสานสำนักงานเขตป้อมปราบฯอีกครั้ง แจ้งว่าได้ส่งผู้ป่วยเข้าสถานสงเคราะห์ ศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ จ.ปทุมธานีเรียบร้อยแล้ว

เรียบเรียง โดย

นางสาวพัชรพร พลเยี่ยม

นักสังคมสงเคราะห์ประจำศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรี

กรณีศึกษา ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรีโรงพยาบาลกลาง

1. ข้อมูลเบื้องต้น

หน่วยที่รับแจ้ง	ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรีโรงพยาบาลกลาง
วันที่รับแจ้ง	16 สิงหาคม 2551
ผู้ถูกกระทำ	นางดาวเรือง (นามสมมุติ) อายุ 40 ปี
ภูมิลำเนา	จังหวัด สุรินทร์
มูลเหตุที่ถูกละเมิด	ถูกทำร้ายร่างกาย
ผู้กระทำ	สามี

2. ลักษณะทั่วไปของผู้รับบริการ

เป็นหญิงวัยกลางคน สูงประมาณ 150 ซม. ผิวดำแดง ผมหยาบระเบา มาด้วยสภาพศีรษะบวมโน ปากบวม และแจ้งว่าเจ็บปวดตามตัว แน่นหน้าอก ไม่สลบ

3. ประวัติครอบครัว

ผู้ป่วยแต่งงานกับสามี (ผู้กระทำ) มาประมาณ 22 ปี มีลูกด้วยกัน 3 คน ได้แก่

- 1 นายเอ (นามสมมุติ) อายุ 21 ปี อาชีพทหารเกณฑ์ สถานภาพ โสด
2. น.ส. บี (นามสมมุติ) อายุ 16 ปี อาชีพรับจ้าง สถานภาพ โสด
3. ค.ช. ซี (นามสมมุติ) อายุ 3 ขวบ

ผู้ป่วยประกอบอาชีพเป็นพนักงานทำความสะอาดที่สนามกีฬาแห่งชาติ รายได้วันละ 200 บาท เริ่มงานได้ประมาณ 5 วันก่อนวันเกิดเหตุ ซึ่งก่อนหน้านี้อาชีพค้าขาย(ขายขนมจีน/ขายขนุนแคะ) สามีประกอบอาชีพขายไอศกรีม มีรายได้หลังหักค่าใช้จ่ายประมาณวันละ 100-200 บาท ลูกชายคนโต เป็นทหารเกณฑ์ ส่วนลูกสาวเป็นลูกจ้างร้านขายผ้าแถวโบ้เบ้

ครอบครัวผู้ป่วยเช่าห้องอยู่แถวตลาดมหานาค เขตป้อมปราบฯ กทม. เช่าห้องเดือนละ 1,500 บาท รวมค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า โดยอาศัยอยู่ด้วยกันทั้งครอบครัว

4. สรุปเหตุการณ์ที่ถูกละเมิด

ผู้ป่วยเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า วันที่ 16 สิงหาคม 2551 เวลา 19.00 น. หลังจากที่ผู้ป่วยเลิกงานก็กลับมาที่ห้องเช่า ก็พบกับสามีที่กำลังดื่มเหล้า เมื่อสามีเห็นผู้ป่วยกลับมาหลังตนเองก็โมโห (ปรกติผู้ป่วยจะกลับมาก่อนสามี) จึงต่อว่าผู้ป่วยและด่าผู้ป่วยด้วยคำหยาบคายรวมทั้งกล่าวหาผู้ป่วยว่าแอบไปนอนกับผู้ชาย แต่ผู้ป่วยไม่ได้ตอบโต้อะไรเพียงแค่ออกว่าทำงานล่วงเวลา จึงกลับห้องค้า แต่สามีไม่ฟังเหตุผล กลับตรงเข้าทำร้ายผู้ป่วย โดยจับศีรษะกระแทกกับผนังห้องและชกต่อยเข้าที่

ปาก รวมทั้งบริเวณลำตัว จากนั้นสามีก็นอนไปเหยียดขาทำกับข้าว(มีดยาวปลายแหลม) และเดินตรงมาที่ผู้ป่วยหวังจะจ้วงแทง แต่ผู้ป่วยผลักสามีก่อนทำให้มีดบาดมือสามีกเล็กน้อยสังเกตเห็นมีเลือดไหลที่มือ หลังจากนั้นผู้ป่วยก็วิ่งหนีมาขึ้นรถสามล้อและมาที่โรงพยาบาลกลาง

ผู้ป่วยเล่าอีกว่าสามีเป็นคนอารมณ์ร้อน และโมโหร้าย จะไม่ฟังเหตุผลของคนอื่น สามีจะดื่มเหล้าขาวทุกวัน และสูบบุหรี่วันละซอง และเกือบทุกครั้งที่มีดื่มเหล้าก็มักจะทำร้ายผู้ป่วยด้วยการตบและตี

ในวันเกิดเหตุลูกชายคนโตและคนเล็กอยู่ด้วย ลูกชายคนโตได้พยายามเข้ามาห้าม แต่ก็ถูกบิดาทำร้ายเช่นกัน

5. การวิเคราะห์ปัญหา

ปัญหาระยะสั้น

1. ผู้ป่วยได้รับบาดเจ็บทางด้านร่างกาย ผู้ป่วยมีภาวะเครียดทางจิตใจ
2. ปัญหาที่อยู่อาศัยผู้ป่วยไม่กล้ากลับไปห้องเช่าเนื่องจากกลัวสามีทำร้ายร่างกายจนถึงแก่ชีวิตเพราะครั้งนี้สามีใช้อาวุธ

ปัญหาระยะยาว

1. ปัญหาด้านสภาพอารมณ์และพฤติกรรมของสามี ที่ชอบดื่มเหล้าทุกวันและสูบบุหรี่จัด ซึ่งเป็นสาเหตุหลักของปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้น
2. ปัญหาเศรษฐกิจเนื่องจากผู้ป่วยเริ่มทำงานได้ไม่นานและยังไม่มี ความมั่นคง เพราะอยู่ระหว่างทดลองงาน

6. การให้ความช่วยเหลือ

ปัญหาระยะสั้น

1. ให้การรักษาพยาบาลเบื้องต้น
2. Support จิตใจ
3. แนะนำเรื่องที่พักชั่วคราว แต่ผู้ป่วยปฏิเสธที่จะไปพัก จึงให้ผู้นอนพักชั่วคราวที่ห้องอุบัติเหตุฉุกเฉิน
4. แนะนำเรื่อง พรบ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 และการดำเนินคดีกับผู้กระทำ
5. แนะนำเรื่องการทำครอบครัวสมานฉันท์

ปัญหาระยะยาว

1. วางแผนเรื่องการบำบัดรักษาสามีที่ติดสุราและบุหรี่

7. ปัญหาและอุปสรรคในการให้ความช่วยเหลือ

1. ผู้ป่วยปฏิเสธการแจ้งความ เนื่องจากมองว่าผู้กระทำเป็นสามีจึงไม่ยากให้เป็นเรื่องใหญ่ ทำให้ผู้กระทำไม่สำนึกว่าการทำร้ายร่างกายภรรยาเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง
2. สามีปฏิเสธเข้าร่วมการทำครอบครัวสมานฉันท์

8 .การติดตามประเมินผลผู้ป่วย

25 สิงหาคม 2551 นักสังคมสงเคราะห์ โทรศัพท์ติดตาม ผู้ป่วยแจ้งว่าได้พาครอบครัว กลับมาอยู่บ้านที่ จ. สุรินทร์ แล้ว และได้มีการตกลงในเรื่องทำร้ายร่างกายที่เกิดขึ้นต่อหน้าญาติ ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย โดยสามีได้ขอโทษและสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายร่างกายอีก

ส่วนเรื่องการดื่มเหล้าผู้ป่วยแจ้งว่าสามียังดื่มอยู่ แต่ไม่ได้ดื่มทุกวันแล้ว นักสังคมสงเคราะห์ จึงแนะนำให้ผู้ป่วยพาสามีไปพบแพทย์เพื่อตรวจสุขภาพและเข้าบำบัดการเลิกเหล้าต่อไป

ผู้แจ้งว่ากลับมาอยู่บ้านไม่ได้ประกอบอาชีพ แต่รอเกี่ยวข้าว

เรียบเรียงโดย

นางสาวสุจิตรา ตั้งษ์ขาว

นักสังคมสงเคราะห์ประจำศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรี